

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΙΑ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΟΥΝΙΟΣ 1878

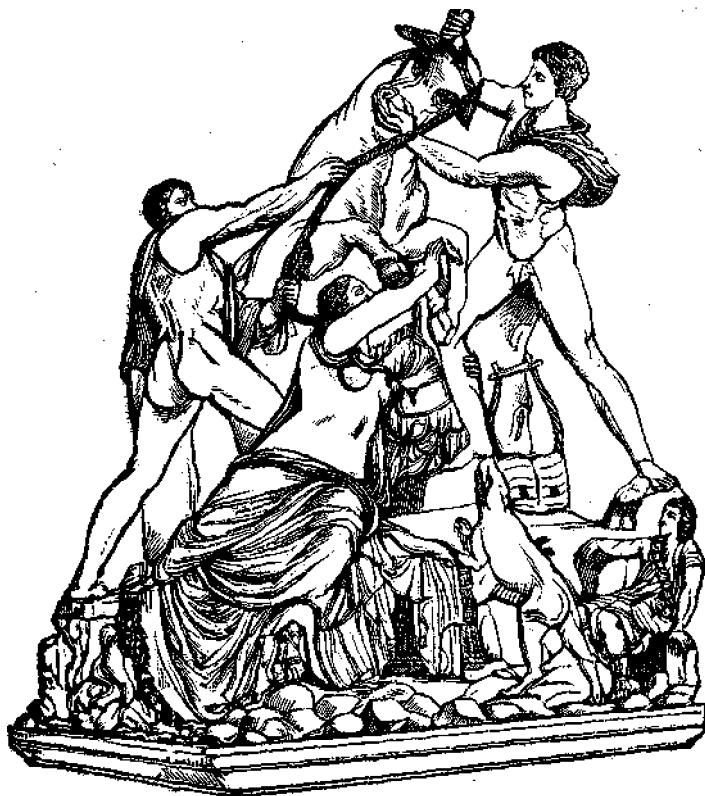
ΑΡΙΘ. 126.

Συνδρ. έτησια 'Αθηνών Δρ. 1.—
 » » 'Επαρχιών » 1,20
 » » 'Εξωτερικού » 2.—

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

'Εν δδφ' Ερμού αριθ. 19.

Είς ούδένα, εκτός τών τακτικῶν αδείης
 ἀγαποκριτῶν, στέλλεται ἡ 'Εφημερίς
 τῶν «Παιδῶν» άντι προπληρωμῆς.

Ὁ Φαρνεσίος Ταῦρος.

Ο ΦΑΡΝΕΣΙΟΣ ΤΑΥΡΟΣ.

ὡς τοῦ καθηγητοῦ

Κ. ΝΕΣΤΟΡΙΑΟΥ.

Τὸ παρὼν σύμπλεκμα παριστᾷ τὸν Φαρνεσίον Ταῦ-

ρον ὑπάρχοντα ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Νεαπόλεως. Τὸ
 ἀριστούργημα τοῦτο τῆς ἀρχαίας τέχνης εἶναι ἔργον
 τῶν ἐκ Τράλλεων τῆς Καρίας ἀδελφῶν Ἀπολλωνίου
 καὶ Ταυρικού, οἵτινες ἤμαζον περὶ τὴν τρίτην π. Χ.
 ἑκατονταετηρίδα καὶ ἀνήκον εἰς τὴν Σχολὴν τῆς 'Ρό-

δου. Ἐν τῷ συμπλέγματι τούτῳ παρίσταται ἡ Δίρκη προσεδεμένη εἰς τὰ κέρατα ἀγρίου Ταύρου ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν Ζήθου καὶ Ἀμφίωνος. ἼΟ δὲ λόγος, δι' ὃν προσεδέθη ἡ Δίρκη, εἶναι ἡ ἐξῆς: Ἡ Δίρκη ζυλοτοποῦσα τὴν πρώτην γυναῖκα τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Λόκου, Ἀντιόπην, τὴν μητέρα τοῦ Ζήθου καὶ Ἀμφίωνος ἐρρίψαν εἰς φυλακὴν καὶ ἐτυράννει διὰ παντοίων βασιάνων. Ἡ Ἀντιόπη κατορθώσασα νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς φυλακῆς κατέφυγεν εἰς τοὺς υἱοὺς τῆς, οἵτινες δέσαντες τὴν Δίρκην εἰς τὰ κέρατα τοῦ Ταύρου ἀφῆσαν αὐτὴν ν' ἀποθάνῃ οἰκτρότατον θάνατον. Μετὰ τὸν θάνατόν τῆς ἐρρίφθη εἰς πηγήν, ἥτις ὠνομάσθη ἀπ' αὐτῆς Δίρκη.

Ἡ Δίρκη δε χρησιμεύη ὡς παράδειγμα, ὅτι ὁ κακὸς ἀπολαμβάνει τὰ ἐπιχειρήματα τῆς κακίας του καὶ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον.

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ Η ΑΔΕΛΦΗ.

(Ἰδὲ ἀριθμὸν 124.)

Αἱ σκέψεις τοῦ Ἐμμανουὴλ εἶχον προσέτι λάβει νέαν διεύθυνσιν πρὸς ἀντικείμενον οὐχ ἤττον θλιβερόν. Αἱ χρηματικαὶ του ὑποθέσεις εἶχον ἤδη φθάσει εἰς κακὴν κατάστασιν, διότι ὁ τρόπος τῆς ζωῆς, τὴν ὁποιάν ἐζη, ἦτο παραπλήσιος τῆς σπατάλης, αἱ δὲ ἐμπορικαὶ ἐπιχειρήσεις του εἶχον κατανήσει ἀναλόγως κινδυνώδεις. Ὁ Κωνσταντῖνος εἶχε πορευθεὶ πρὸς τὸν φίλον του, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τελευταίας ἐροτῆς, ὅπως παρακαλέσῃ αὐτὸν νὰ ἦναι μᾶλλον προσεκτικὸς εἰς τὸ μέλλον, διότι προέβλεπε κάλλιστα τὸ ἀποτέλεσμα τοιαύτης σπατάλης· ὁ Ἐμμανουὴλ ὁμῶς εἶχε δεχθῆ τὰς παραίνεσεις του μετὰ ψυχρότητος, καὶ ἔκτοτε σχίσμα ἤρχισεν εἰς τὴν φιλίαν των, ἥτις ὁμῶς δὲν ἠδύνατο νὰ καταστραφῇ ἐντελῶς.

Ἡ θαυμάσιος μεταβολή, ἥτις εἶχε λάβει χώραν εἰς τὰς καρδίας τῶν γονέων τοῦ Ἐμμανουὴλ εἰς τὴν Ἑλβετίαν, εἶχεν ἤδη ἀρχίσει καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Κωνσταντῖνου, ὅσας πρὸ ὀλίγου μόνον ἦτο πολὺ ἀφωσιωμένος εἰς τὰ συμφέροντα καὶ εἰς τὰς ἱεροπραξίας τῆς παπικῆς ἐκκλησίας, τῶρα ὁμῶς εἶχεν ἐνοήσει τὰς πλάνας αὐτῆς, καὶ ἦτον ἔτοιμος νὰ δεχθῇ τὴν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου. Ἡ μεταβολή αὕτη δὲν ἐγένετο βίαια, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν καὶ ἐναντίον τῶν προσπαθειῶν αὐτοῦ ὅπως ἀποκρούσῃ τὰς ἰδέας ταύτας, καὶ διὰ σωματικῶν σκληραγωγειῶν νὰ ἐπαναπαύσῃ τὴν ὑπὸ ἀμφιβολιῶν ταραττομένην συνείδησίν του.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁμῶς ἡ ἀλήθεια ἐλάμβανε στερεωτέραν ρίζαν εἰς τὴν καρδίαν του, καὶ ἐπὶ τέλους ἐνόησεν, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐκλέξῃ ἐν ἑκ τῶν δύο. Ἐάν

ὁ Πάτερ Φερνάνδος δὲν ἦτο τόσο ἐνσχολημένος εἰς τὸ ἔργον τοῦ νὰ συλλαμβάνῃ αἰρετικούς, θὰ παρέττει ὅτι ὁ Κωνσταντῖνος δὲν ἔρχετο πλέον διὰ νὰ ἐξομολογηθῇ, καὶ ὅτι ὁσάκις ἐγένετο πανηγυρις ὁ νέος ἦτο πάντοτε ἡναγκασμένος νὰ μένῃ εἰς τὸ τραφεῖόν του.

Ὁ Ἐμμανουὴλ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐθαύμαζε διὰ τὸν τρόπον, καθ' ὃν ὁ Κωνσταντῖνος τὸν ἀπέφευγαν, ὅστερον δὲ ἐσυμπέρανε, ὅτι ἦτο ἀποτέλεσμα τῆς ψυχρότητος, μετὰ τῆς ὁποίας εἶχε δεχθῆ τὰς συμβουλὰς τῆς ἀντι ὁμῶς νὰ μετανοήσῃ διὰ τὴν διαγωγὴν του, ἀπεφάσισε νὰ φερθῇ ψυχρότερος πρὸς αὐτόν, διὰ τὴν μακροχρόνιον ἀπιστίαν τῆς ἀπὸ τὴν οἰκίαν τῆς. Ἡ τοιαύτη ἀπόφασις ποτὲ δὲν θὰ ἐγένετο, ἐάν ὁ δυστυχὴς Ἐμμανουὴλ δὲν ἦτο εἰς ἐπικίνδυνον χρηματικὴν κατάστασιν. Ἀκόμη ὀλίγας ἐβδομάδας καὶ αἱ ὑποθέσεις του ἤθελον εἶσθαι εἰς τὸ ἑπακρον περιπεπλεγμέναι, ὀλόκληρος δὲ ἡ Σεβίλλη θὰ ἐγνώριζε τὴν κατάστασίν του, καὶ οὕτω θὰ ἐπιπτεν ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς του θέσεως εἰς τὰ κατώτατα στρώματα, συμπαρασύρων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὴν ἀθῶαν Ἰσαβέλλαν.

Ἡ σκέψις αὕτη ἦτο τρομερὰ, καθίστατο δὲ ἔτι φρικωδέστερα ὑπὸ τῆς ἐτέρας σκέψεως, ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο πλέον νὰ προφυλάξῃ τὴν ἀδελφὴν του ἀπὸ τῆς κραταιᾶς χειρὸς τῆς Ἰερᾶς Ἐξουσίας, μὴ ἔχων πλέον τὰ μέσα νὰ ἐξαγοράσῃ ἀπὸ τὸν Πάτερ Φερνάνδον τὴν ἀσφάλειαν αὐτῆς. Ἐνφ' ὃ ἐβλάδιεν ἀνησυχῶς εἰς τὸν κήπον σκεπτόμενος μετὰ πικρίας ἐπὶ τῶν φροβερῶν τούτων ἀντικειμένων, ἠσθάνθη αἰφνης χεῖρά τινα ἐπὶ τοῦ ὤμου του, καὶ στραφείς εἶδε τὸν Κωνσταντῖνον, τὸν ὁποῖον καὶ εἰδέχθη μετὰ βλέμματος ὑψηλόφρονος.

«Φοβοῦμαι, φίλε μου,» εἶπε φιλοφρόνως ὁ Κωνσταντῖνος, ὅτι αἱ ὑποθέσεις σου δὲν πηγαίνουν καλῶς.»

«Φίλε μου!» ἐπεφώνησεν εἰρωνικῶς ὁ Ἐμμανουὴλ· «Ὅχι, κύριε, ἦτο καιρὸς, καθ' ὃν ἤμην τῷ ὄντι φίλος σε, ἀλλὰ τώρα τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει ὕτως. ἼΟ φίλος εὐρίσκειται πλησίον ἐν κεντρῷ λύπης καὶ στενοχωρίας, καὶ δὲν ἀποφεύγει τὸν φίλον του ἕως ὅτου ἡ καταστροφὴ του εἶναι βεβαία! μόνον ἐχθρὸς πράττει ὅπως σὺ ἐπραξας.»

«Μὲ παρενόησας ἀδικίαι, Ἐμμανουὴλ,» ἀπεκρίθη ὁ Κωνσταντῖνος, τηρῶν τὸν αὐτὸν εὐμενῆ τρόπον, ἀν καὶ μετὰ δυσκολίας, ἀλλ' εἶχες δίκαιον, τὸ παραδέχομαι· ἔχε ὁμῶς ὑπομονὴν νὰ μὲ ἀκροασθῆς καὶ θὰ μάθης τί μὲ ἐπράτησεν ἐπὶ τοσοῦτον μακράν σου.»

Μὲ συγχωρεῖτε κύριε, — ἀπεκρίθη μετὰ ψυχρότητος ὁ Ἐμμανουὴλ, ἀλλ' ὁ Κωνσταντῖνος τὸν διέκοψε, προσθέσας,

«Ναί, ἀλλὰ πρέπει νὰ μὲ ἀκούσῃς διότι τὸ πρᾶγμα ἐνδιαφέρει σὲ σχεδὸν ὅσον καὶ ἐμὲ· Ἐ!

μανούηλ, μη με αποστρέφουσαι, τουλάχιστον έως ετου ἔχεις δικαίαν περὶ τούτου αἰτίαν.»

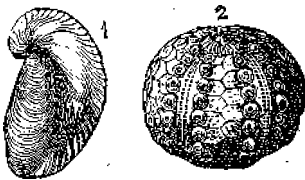
Ὁ Σίντρα ἐσταύρωσε τότε τοὺς βραχιονὰς του καὶ ἴστατο προσμένων τοὺς λόγους τοῦ Κωνσταντίνου χωρὶς νὰ δεικνύῃ τὸ ἐλάχιστον ἐνδιαφέρον, ἀλλ' ὁ φίλος του ἦτο πλήρως συγκινήθεις, ὥστε αἱ πρῶται αὐτοῦ λέξεις ἐντελῶς διεξείρου τὴν προσοχὴν αὐτοῦ.
(ἀκολουθεῖ.)

ΓΕΩΛΟΓΙΑ.

(Ἰδὲ παρελθὸν φύλλον.)

ΣΤΡΩΜΑ ΠΕΡΜΙΑΝΟΝ;

Τὸ στρώμα τοῦτο ἐπικάθηται, οὕτως εἰπεῖν, ἐπὶ τοῦ ἀνθρακοφόρου καὶ μᾶς παρέχει συλλογὴν ἀνεκτίμητων τῶν τε ζῶων καὶ τῶν φυτῶν, τὰ ὅποια ἔζων ἐπὶ τῆς γῆς μας κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ σχηματισμοῦ αὐτοῦ.

Ἡ συλλογὴ αὕτη συνίσταται ἐξ ἀπολιθωμάτων καὶ ἐκτυπωμάτων τῶν ζῶων καὶ τῶν φυτῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης· τὰ δεύτερα, ὅτινα ἐσχηματίσθησαν ἐν τῷ πηλῷ, ὅταν ἦτο μαλακὸς, διατηροῦσιν ἐντελῶς καὶ τὰς ἐλαχίστας λεπτοτάτας τοῦ σχήματος καὶ τῆς κατασκευῆς τῶν ἀποτυπωμένων ἀντικειμένων.

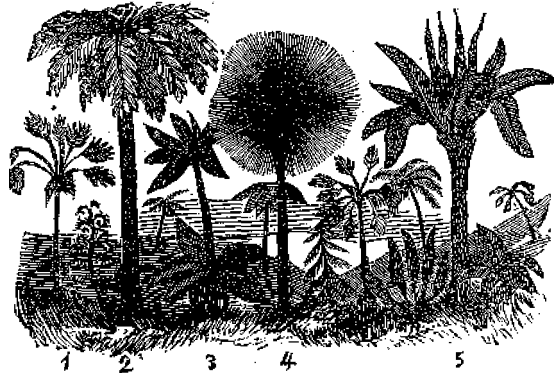

Ὑστρακοδέβημα τῆς ἐποχῆς ταύτης.

Διὰ τῶν μέσων τούτων πληροφοροῦμεθα, ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀνεγάρησαν τὰ πρῶτα ἴχνη νέου εἴδους ζῴου, ἀφροπούου, ὠσιόχου καὶ τετραπόδου, ἀνήκοντος εἰς τὴν τάξιν τῶν σαυροειδῶν, ἐν ᾧ τὰ πρὸ αὐτῆς ἀνήκον εἰς τὴν τάξιν τῶν βατραχείων, τὰ ἀποτυπώματα μάλιστα μᾶς δεικνύουσιν, ὅτι οἱ πόδες τινῶν ἐξ αὐτῶν ἦσαν ὀπισθήμενοι καὶ με ὄνυχας καὶ ἐπομένως ὅτι ἀνήκον εἰς τὴν τάξιν τῶν χελωνῶν.

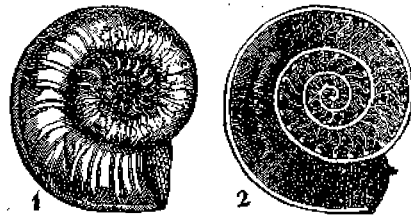
Προσέτι, ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες ἤρχισαν νὰ εἰσχωρῶσι μέχρι τῆς ἐπιφανείας

τῆς γῆς, διότι παρατηροῦνται κόκκλοι εἰς τὸ ἐυλωδες μέρος τῶν δένδρων, ὅπερ, ὡς προσέκομεν, εἶναι ἀποτέλεσμα τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων.

Φινικοειδῆ καὶ περσειδῆ δένδρα.

Ἐκ τῶν ἀποτυπωμάτων σταγόνων ὕδατος καὶ βρομάτων καὶ κυματισμῶν συμπεραίνεται προσέτι, ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὑπῆρχον ἤπειροι, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔρρεον ποταμοὶ καὶ ρύακες, καὶ αἰγιατοὶ, κατὰ τῶν ὁποίων προσέβαλον τὰ κύματα τῆς θαλάσσης, καὶ ἀφῆκαν ἐπὶ τοῦ πηλοῦ τὰς ἐντυπώσεις των, ὡς βλέπουσιν οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν, ἀπὸ τούτου εἰσεργόμεθα εἰς τὴν ἐποχὴν πολὺ σπουδαίαν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς γῆς μας

Ἀφανίζεται.

ἀριθ. 2 δεικνύει τὸ ἐνδότερον τῶν θαλῶμων αὐτῶν.

Εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον θέλομεν περιγράψαι τὸ ὑπερκείμενον στρώμα, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ ὑπάρχοντα ἀπολιθώματα ὅτινα εἶναι λίαν ἐνδιαφέροντα, καὶ μᾶς ἀναθεβάσει μίαν εἰσέτι βαθμίδα πλησιέστερον πρὸς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, καθ' ἣν ἡ γῆ μας ἐγένετο, διὰ τῶν μακροτάτων καὶ διαδοχικῶν τούτων μεταβολῶν τῆς ἐπιφανείας της, εὐθετος πρὸς κατοικίαν τοῦ ἐντελεσταίου δημιουργήματος, — τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐνα μέρος τῆς πόλεως Ἱερουσαλήμ.

Εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα οἱ μικροὶ μας ἀναγνώσται ἔχουσιν τρία περίφημα μνημεῖα.

1. Τὸν ναὸν τοῦ « Ἁγίου Τάφου, » τοῦ ὁποῦ οὗ ὁ τροῦλος ἴσταται πρὸς τὰ ἀριστερὰ τοῦ βλέποντος πρὸς τὴν εἰκόνα. Ὁ ναὸς οὗτος ἐκτίσθη ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἑλένης.

2. Τὸ Τζαμίον τοῦ Ὀμαρ, διαδόχου τοῦ Ἀβὸς Βεκὴρ διαδόχου τοῦ Μωάμεθ, ὅπερ ἐκτίσθη κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

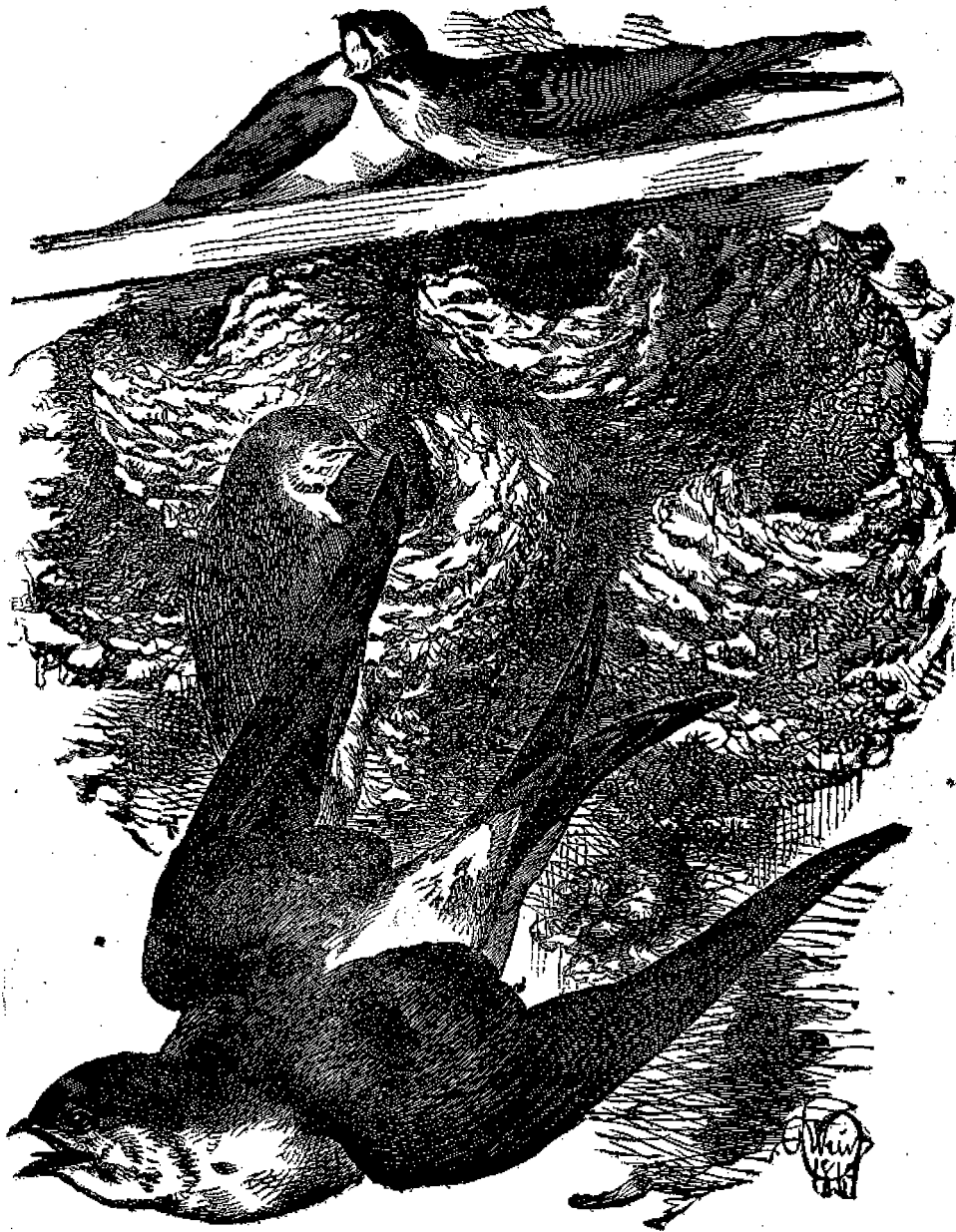
Ὁ Ὀμαρ, ὅστις ἦτο ἀνδρείος πολεμιστὴς, ἱκανὸς

στρατηγὸς καὶ λίαν ζηλωτὴς τῆς Μωαμεθανικῆς θρησκείας, διαδεχθεὶς τὸν Ἀβὸς Βεκὴρ ἐξηκολούθησεν τὰς κατακτήσεις τῶν προκατόχων του μετὰ θαυμασίας ταχύτητος καὶ ἀπιτυχίας καὶ κατέστρεψε 4,000 ναοὺς καὶ χριστιανικὰς ἐκκλησίας καὶ ἔκτισε περὶ τὰ 1,400 τζαμιά.

Ὁ Ὀμαρ ἱστορεῖται ὡς ἄνθρωπος δίκαιος καὶ λιτὸς τὴν διαίταν καὶ τοὺς τρόπους, εὐσεβὴς δὲ πρὸς τὰ θεῖα, κυριεύσας τὴν Ἱερουσαλήμ ἠσθάνετο μετρίστην ἐπιθυμίαν νὰ ἐπισκεφθῆ καὶ προσκυνήσῃ τὸν

τάφον τοῦ Χριστοῦ, τὸν ὁποῖον τὸ Κοράνιον ἀναγνωρίζει ὡς προφήτην· ἀλλ' ἐπειδὴ κατὰ τὸν Μωαμεθανικὸν νόμον, οὐδεὶς τῶν μὴ Μουσουλμάνων ἐπιτρέπεται νὰ προσκυνῆσιν εἰς μέρος, ὅπου ὁ ἀρχηγὸς τῶν πιστῶν (Μουσουλμάνων) ἐπαξίως εἰσῆλθε καὶ προσεκύνησεν,

3. Εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς εἰκόνης πρὸς τὰ δεξιὰ φαίνεται τὸ ὑδραγωγεῖον τοῦ Ἐζεχίου (Β' Βασιλείων κ': 20—) διὰ τοῦ ὁποῖου ὁ ἐνάρετος ἐκαίνος βασιλεὺς διωχέτευσεν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ ὕδωρ ὅπως ἀσφαλίσῃ αὐτὴν ἀπὸ τῆς δόξης κατὰ τὴν ἀναμενόμενην πολιορκίαν αὐτῆς ὑπὸ τῶν Χαλδαίων.

Χελιδόνες κτίζουσαι τὰς φωλεὰς των.

Ὁ Ἄμάρ, μὴ θέλων ν' ἀποκλείσῃ τὰς χριστιανοὺς ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπισκέπτονται τὸν τάφον τοῦ Χριστοῦ καὶ προσκυνῶσιν εἰς αὐτὸν, ἔκτισε τὸ περὶ οὗ ἡ λόγος ἐζεχίου ἀντικυρὸ τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Τάφου, καὶ ἐκάθηεν προσέφερε τὰς δεήσεις του!

ΑΙ ΧΕΛΙΔΟΝΕΣ

Ἐπάρχει πτητὸν χαριέστερον καὶ κομψότερον τῆς χελιδόνος; κυττάσατέ την πόσον ἐλαφρὰ πλανᾶται εἰς τὸν ἀέρα· ταχεῖα, ἀνάματος, πῶς αἴφνης ὑψοῦται καὶ ἐ-

πανακίπτει πάλιν διαγράφουσα χαρίεσσα χαμπόλην, καταδιώκουσα τὴν ἀόρατον λείαν τῆς.

Ἐπάρχει πτηνὸν δυνάμενον νὰ προσελκύσῃ τὴν συμπάθειάν μας περισσότερον τῆς χελιδόνος; Ὁ ἐρχομὸς τῆς μᾶς ἀναγγέλλει τὴν ἐπάνοδον τοῦ ἔαρος, τοῦ ἡλίου, τῆς ζωῆς. Τὰ χαρίεντα σημεῖα αὐτῆς, ἀντὶ νὰ μᾶς ἀπορεύθουν, ἔχουν τσαβύτην προφανῆ ἀγάπην πρὸς τοὺς ὁποίους κατοικοῦμεν τόπους!

Δὲν πηγαίνουν εἰς τὴν ἐρημίαν, μακρὰν τῶν πόλεων, ἢ εἰς τινὰ ἀφανῆ γωνίαν ὅπως κτίσασι τὰς κατοικίας των, ἀλλ' ἐρχονται ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς στέγης ἡμῶν, εἰς τὴν γωνίαν τοῦ παραθύρου μας, εἰς τοὺς ἐξώστους μας, καὶ ἐκεῖ πηγνύουσιν τὰς ἐλαφρὰς οἰκοδομὰς των, εἰς τὰς ὁποίας ἀναφέρονται τόσα ὠραῖα ἀνέκδοτα.

Καὶ δὲν λογαριάζετε διὰ τίποτε τὰς ἐκδουλεύσεις, τὰς ὁποίας αἱ χελιδόνες μᾶς προσφέρουν; Μετὰ πόσης ζήσεως δὲν ἐπιδίδονται εἰς τὸ ἔργον, τὸ ὅποιον ταῖς ἐνεπισταθῆ ὁ Δημιουργός!

Ποῖον δὲ εἶναι τὸ ἔργον των; τί χρησιμεύουν αὐταὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον;

Ἐρχονται νὰ καθαρίσουν τὴν ἀτμοσφαιρὰν μας ἀπὸ τὰς μοριάδας ἐκείνας τῶν ἀφανῶν εἰς ἡμᾶς ἐντόμων, τὰ ὅποια ἀνευ τῆς παρουσίας τῶν χελιδόνων, ἤθελον πολλαπλασιασθῆ ὑπὲρ τὸ μέτρον καὶ ἤθελον καταστήσει τὰς χώρας ἡμῶν ἀκατοικήτους, καθὼς συμβαίνει ἕνεκα τῶν ἀναριθμήτων σκνιπῶν εἰς τὰς μiasματώδεις, ὄχθας τῶν ποταμῶν Ἀμαζώνος καὶ Γάγγου.

Κυτᾶξατέ τα! ἐξακουτίζονται εἰς τὸν ἀέρα καὶ φαίνονται ὡς μελανὰ σημεῖα εἰς τὸ ἀχανές τρέχουν εἰς τὰ ὕψηλά στρώματα τῆς ἀτμοσφαιρας πρὸς καταδιώξιν τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν μας, κομίζουσαι ἐνταυτῇ εἰς τὸν γεωργὸν τὴν ἀγγελίαν καλῆς ἡμέρας. Ἐπειτα κατέρχονται, καὶ ἱπτάμεναι ἐφάπτονται σχεδὸν τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους.

Πάντοτε ἱπτάμεναι! ἢ πῶπως εἶναι ἡ φυσικὴ κατάστασις τῆς χελιδόνος. Ἐρώγει ἱπταμένη, πίνει ἱπταμένη, λούεται ἱπταμένη, ἐνίοτε δὲ δίδει τροφήν εἰς τοὺς νεοσσούς τῆς ἱπταμένης. Ἀρπάζει πτώσσα τὰ ἐντομα τὰ ἔρχοντα ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ πίνει εἰς τὰς χαράδρας ὕδωρ χωρὶς νὰ διακόψῃ τὸν δρόμον τῆς. Αἰσθάνεται ὅτι ὁ αἶθρ εἶναι τὸ κράτος τῆς, διατρέχει αὐτὸν καθ' ὅλας τὰς ἀποστάσεις, τὴν δὲ χαρὰν τῆς ἀπολαύσεώς τῆς ταύτης ἐκδηλοῖ διὰ μικρῶν ὀξεῶν φωνῶν. Κυρία τῆς πτήσεώς τῆς ἐν τῇ μεγάλῃ ταχύτητι μεταβάλλει πᾶσαν στιγμὴν τὴν διεύθυνσίν τῆς, διαγράφουσα ἐν τῇ μέσῳ τῶν ἀέρων δαιδαλον κύκλων, τοὺς ὁποίους ὁ ὀφθαλμὸς ἀδυνατεῖ νὰ ἀκολουθήσῃ, καθὼς δὲν δύναται νὰ ἴδῃ οὔτε τὰ ἐντομα, ἀπὸ τὰ ὅποια αὐτὴ καθαρίζει τὴν ἀτμοσφαιρὰν μας.

Διὰ ταῦτα ὁ ἄνθρωπος, καὶ αὐτὸς ὁ ὀλίγον εὐαίσθητος εἰς τὰς καλλοῦνς τῆς φύσεως, προσφέρει πάντοτε πρὸς τὴν χελιδόνα εἶδος τι σεβασμοῦ. Οὐδεὶς στήνει κατ' αὐτῆς πᾶγίδα, οὐδεὶς ζητεῖ νὰ τὴν βλάψῃ. Δυστυχία εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἐγγίξει φωλεὰν χελιδόνος, διότι ἡ φωλεὰ αὐτῆ εἶναι σημεῖον εὐτυχίας: προστατεύει τὸν οἶκον, τὸν ἀγρὸν ἀπὸ παντὸς κακοῦ, - προλήψεις ὠραῖαι καὶ συγκινητικαί, τὰς ὁποίας δὲν πρέπει νὰ καταστρέφωμεν, διότι αἱ προλήψεις αὐταὶ προστατεύουσι πτηνὸν τόσῳ ὠφέλιμον, τόσῳ χαρίεν καὶ ἀθῶον, — πτηνὸν, τὸ ὅποιον οἱ ἀρχαῖοι εἶχον ὡς ἐμβλημα τῆς σταθερᾶς ἀγάπης, ἕνεκα τοῦ ἔρωτος αὐτοῦ πρὸς τὴν ἐστίαν του, διότι ἡ χελιδὼν ἐπανέρχεται ἐπὶ πολλὰ ἔτη εἰς τὴν αὐτὴν φωλεάν.

ὑπὸ Ν. Π. Θ. Ἐκ Μαιρών.

Ἀνεκδοτὸν Ἀρχαίου τινὸς
Ῥωμαίου.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ Δ. Κ.)

Οἱ ἀρχαῖοι Ῥωμαῖοι ἦσαν ἄνθρωποι ὑπερήφανοι, αὐστηροὶ καὶ ἀκόμη τύρανοι, δὲν πρέπει ὅμως νὰ λησμονήσωμεν ὅτι εἶχον καὶ πολλὰς καλὰς ιδιότητας, τὰς ὁποίας θὰ ἦτο καλὸν νὰ μιμώμεθα.

Ἄν καὶ ὑπερηγᾶτων τὸν πόλεμον, καὶ πολλὰκις προσέβαλον ἀλλὰ ἔθνη ἀδικῶς, ἦσαν ὅμως γενναῖοι στρατιῶται καὶ ἔτοιμοι νὰ κόμωσι καὶ νὰ ὑποφέρωσι τὰ πάντα, ἐὰν ἤδύνατο νὰ νικήσωσι πρὸς ὁδὴν καὶ εὐ-
ημερίαν τῆς Ῥώμης. Ἐν ἑκ τῶν ἀνεκδοτῶν τῆς Ἀρχαίας Ῥώμης μᾶς δεῖκνυται τί ἐφρόνουν περὶ τούτου οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει δὲ, ὅτι δὲν εἶναι ἀληθές, εἶναι ὅμως καλὸν μάθημα εἰς ἡμᾶς.

Εἰς τὸ ἔτος 362 π. Χ. λέγεται ὅτι ἡ γῆ ἦνοιξεν εἰς τὸ μέσον τῆς Ῥώμης, ὥστε εἰς τὸ μέρος ὅπου συνελθίζον νὰ συνέρχωνται διὰ ὑποθέσεις, ἐργασίας ἢ εὐχαριστήσεις ἢ πρὸς ἀπλὴν συνομιλίαν ἐγένετο ἓν βασιύτατον χάσμα, τόσον βαθύ ὥστε δὲν ἤδύνατο νὰ ἴδουν τὸν πυθμένα αὐτοῦ

Καὶ ἀμέσως μὲν ὄλος ὁ λαὸς ἤρχισεν νὰ γεμίξῃ αὐτὸ ῥίπτοντες ἐντὸς αὐτοῦ χάσμα, ἀλλὰ δὲν ἤδύνατο. Τότε εἰς τὴν ἀμνηχανίαν των, μὴ ἠξέουροντες τί νὰ πράξωσι συνεβουλευθήσαν τοὺς μάντις, αὐτοὶ δὲ προσκοιτήθησαν, ὅτι συνεβουλευθήσαν τοὺς θεοὺς, καὶ εἶπον ὅτι τὸ μέγα ἐκεῖνο χάσμα δὲν ἤθελε κλεισθῆ, ἂν μὴ ἔρριπτον ἐντὸς αὐτοῦ τὸ πολυτιμώτατον πρᾶγμα τῆς Ῥώμης. Ἀλλὰ ποῖος ἔκπερε ν' ἀποφασίσῃ τί ἦτο τὸ πολυτιμώτατον πρᾶγμα;

Ἐνθ' ἦσαν εἰς ἀμφιβολίαν, νέος τις Ῥωμαῖός, ὅστις εἶχε φανῆ γενναῖος εἰς τὸν πόλεμον, φέρων πολυτελεῖ πανοπλίαν, καὶ καθήμενος ἐπὶ ὠραίου ἔππου,

ἐπλησίασε. Στραφείς δὲ πρὸς τὸν ὄχλον, ὅστις ἐκόνταζε λυπηρῶς τὸ χάσμα, εἶπε, — «Τί ἄλλο, ὦ Ῥωμαῖοι, εἶναι πολυτιμότερον τῆς ἀνδρείας; καὶ τῶν βέλων;» ἔπειτα ἐνῶ οὗτοι ἐθεύρουσαν αὐτὸν μετὰ θαυμασμοῦ, ἐστράφη πρῶτον μὲν πρὸς τοὺς ναοὺς τῶν θεῶν ἐκτείνας τὰς χεῖράς του πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐν προσευχῇ, ὑστερον δὲ κάτω, πρὸς τὸ χάσμα, καὶ κεντήσας τὸν ἵπποντα μὲ τοὺς περυσιαστῆρας ἐπήδησε μειδῶν εἰς τὸ τρομερὸν χάσμα καὶ ἔγειναν ἄσπαστος εἰς τὰ βάθη του. «Ὁ λαός, ἐπαινῶν τὴν πράξιν του, ἔρριψεν ἄνθη ὀπισθέν του, ἀλλ' αὐτὸν μὲν δὲν εἶδον πλέον, τὸ δὲ χάσμα ἔκλεισε. Τοιοῦτοτρόπως ὁ Μάρκος Κοῦρτιος ἀπέθανε διὰ τὴν πατριδα του.

Ἡ εὐλογία ἐπὶ τοῦ χαρτοπαιγνίου.

— Κύριός τις, προσκλήθεισός ποτε εἰς τὴν οἰκίαν γνωρίμῳ τινός, παρεκλήθη ὑπὸ τῆς οἰκοδεσποίνης νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ χαρτοπαιγνίον, οὗτος δὲ οὐδεμίαν ἔκρινεν ἀντίρρησην, ἀλλ' ἔλαβε τὴν θέσιν του εἰς τὴν τράπεζαν. Ἐὰ χαρτὰ διενεμηθήσαν, τὸ δὲ παιγνίδιον ἐμελλε νὰ ἀρχίσῃ, ὅτε ὁ κύριος οὗτος εἶπεν, «Ἄς ζητήσωμεν, παρακαλῶ, τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοῦ παιγνιδίου πρὶν ἀρχίσωμεν.»

«Τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ!» ἐξεφώνησαν ἅπαντες, «ποῖος ἤκουσέ ποτε περὶ εὐλογίας Θεοῦ εἰς τὰ χαρτὰς;» «Λοιπὸν,» ἀπεκρίθη ὁ κύριος, «εἶναι πρέπει νὰ λαμβάνωμεν μέρος εἰς πρᾶγμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν δυνάμεθα νὰ ζητήσωμεν τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ;» Ἡ εὐμένης αὕτη παρατήρησις ἔπαυσε, διὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τοῦλάχιστον, τὸ χαρτοπαιγνίον.

Τὸ ἄτοπον τῆς ἀπιστίας.

— Ὁ περίφημος ἀστρονόμος Ἀθανάσιος Κίρχερος, ὁστις εἶχε φίλον τινὰ ἄθεον, κατέφυγε ποτε εἰς τὸν ἐξῆς τρόπον ἵνα τὸν πείσῃ περὶ τῆς πλάνης του. Ἐσπέραν τινὰ, καθ' ἣν τὸν εἶχε προσκαλέσει νὰ δειπνήσῃ μετ' αὐτοῦ, ἠγγράσεν ὠραίαν τινὰ σφαιραῖαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦσαν ἐξωγραφισμένα τὰ οὐράνια σώματα, καὶ ἔθεσεν αὐτὴν εἰς τι μέρος τῆς αἰθούσης του κατὰλληλον ὅπως ἀφελύκη ἀμέσως τὴν προσοχὴν τοῦ φίλου τυ. Εἰσελθὼν δὲ ἐκεῖνος καὶ ἰδὼν, αὐτὴν ἠρώτησε τίνος ἦτο, καὶ πόθεν ἦλθε, — «Δὲν εἶναι ἰδική μου,» ἀπεκρίθη ὁ Κίρχερος, — «οὐδὲ τὴν κατεσκεύασέ ποτε κανεὶς· ἀλλ' ἐδρέθη ἐνταῦθα τυχαίως!» «Τοῦτο εἶναι ἀδύνατον ἀπεκρίθη ὁ ἄθεος.» «ἀστεγεύεσαι βεβαίως.» «Ἄχ φίλε μου,» ἀπεκρίθη ὁ Κίρχερος, «ὁδὲν δόνασαι νὰ πιστεύσῃς, ὅτι τὸ μικρὸν τοῦτο πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον εἶναι μόνον ἀπομίμησις τοῦ στερεώματος

ἔγένετο ἐκ τύχης, καὶ ὅμως δυσχυρίζεσαι ὅτι τὸ ἄπειρον σύμπαν ἦλθεν εἰς ὑπαρξίν ἄνευ σκοποῦ καὶ ἄνευ ποιητοῦ!» Ἀκολουθῶν τὴν σειρὰν ταύτην τοῦ ἀκρίπτου ὁ ἄθεος ἐπέισθη περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων τοῦ Κίρχερου καὶ ἐπὶ τέλους ἀπέρριψε τὰς ἀνοήτους ἀδοξασίας.

Καλλίστη μαρτυρία.

— Ἐὰν ἔχωμεν τὴν μαρτυρίαν τῆς συνειδήσεώς μας ὅτι εἴμεθα παραδεκτοὶ παρὰ τῷ Θεῷ, δὲν ἔχομεν χρεῖαν τῆς μαρτυρίας ἄλλων, οὐδὲ πρέπει νὰ ἀνησυχῶμεν τί θέλωσιν εἶπει οἱ ἄλλοι περὶ ἡμῶν ἄνευ ὅμως τῆς μαρτυρίας ταύτης ἢ καλῆ ὑπόληψις ἡμῶν μεταξὺ τῶν ἄλλων κατ' οὐδὲν θὰ μᾶς ὠφελήσῃ.

Περίεργεια Παιδική.

«Ἡ περίεργεια εἰς τὰ παιδιὰ,» λέγει ὁ Λόγιος, «οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἐπιθυμία γνώσεως. Μία δὲ τῶν ἰσχυρῶν αἰτιῶν τῆς φαυλότητος καὶ τῆς ἀπολείας τοῦ χρόνου πολλῶν παιδιῶν εἶναι ἡ ἀπροθυμία τῶν πρεσβυτέρων αὐτῶν εἰς τὸ νὰ ἀπαντήσωσιν εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις των.

Η ΧΡΥΣΑΛΙΣ.

Ποιητικὴ μελέτη Α. Λαμαρτίνου,
(μεταφρασθεῖσα ὑπὸ Σ. Δ. Β.)

Μὲ τὸ ἐαρ γεννᾶται, μὲ τὰ βόδ' ἀποθνήσκει,
Μὲ τὸν ζέφυρον τρέχει δι' αἰθέρος λαμπροῦ,
Εἰς πᾶν ἄνθος πετώσα, ὅπερ θάλλον εὐρύκει,
Ἄρωμάτων πληροῦται καὶ φωτὸς ἡλαροῦ.
Νέα εἶτι τὴν κόκκιν τῶν περῶν τῆς τινάζει
Καὶ τὸν θάλλον τοῦ Πλάστου, ὡς πνοῆ, πληθαίνει.
Ταῦτα ὦρις ἢ μοῖρα εἰς αὐτὴν νὰ ποιῇ,
Παρομοίως ὁ πόθος, ὅν οὐδὲν καταπαεῖ,
Εἰς οὐδὲν ἐπαρμείται καὶ τὰ πάντα μὲν φαεῖ,
Πλὴν ζητεῖ εὐτυχίαν ἐν τῇ ἄλλῃ ζωῇ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ὅλγα τῆρά, διὰ τὰ ὄπαια οὐδεὶς ποτε
μετανοεῖ.

Δὲν θέλεις μετανοῆσαι.

Ὅτι ἤκουσες πρὶν κρῖνης,

Ὅτι ἐκέφθης πρὶν ὀμιλήσης,

Ὅτι ἐκράτησες τὴν γλῶσσάν σου ἀπὸ ὀργῆς,

Ὅτι δὲν ἔβωκας ἀκράσιον εἰς σκάνδαλα,

Ὅτι ἐφέρθης φιλοφρόνως πρὸς τοὺς ἐν δυστυχίᾳ,

Ὅτι ἐφέρθης βίβ' ὑπομονῆς,

Ὅτι περιεπάτησες δικαίως ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ,

Ὅτι ἐλέησες τοὺς πτωχοὺς,

Ὅτι ἐθυσάθησες εἰς ἑαυτὸν θησαυροὺς ἐν ἀδρανείᾳ,

Ὅτι ἐζήτησες συγχώρησιν διὰ τὰ πταίσματά σου,

Ὅτι ἐφέρθης εὐγενῶς πρὸς πάντας.

—Ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ δὲν ὑπάρχει εὐδαιμονία μεγαλύτερα ἐκείνης, τὴν ὅποιαν αισθάνεται τις εὐεργετῶν καὶ ἀγαθοποιῶν τοὺς ὁμοίους του· ἡ δὲ πολυτέλεια ὁμοία ἐκείνης, ἥτις ἀποκαθιστᾷ ἄλλους εὐδαιμόνας καὶ εὐτοχεῖς.

—Ὁ Ἀνάχαρις ἔλεγε, —εἰάν οἱ ἄνθρωποι εἶχον πρὸ ὀφθαλμῶν τὰς ἀσχημίας τῶν μεθύοντων οὐδέποτε ἤθελον μεθύσει, οὐδὲ κἄν φιλοπόται ἤθελον γέμειν.»

—Ὁ αὐτὸς ἔλεγε, «Καλλίτερον εἶναι νὰ ἔχη τις ἓνα φίλον σπουδαῖον καὶ πολλοῦ λόγου ἄξιον, ἢ πολλοὺς μηδενὸς ἀξίους.»

—Ὁ αὐτὸς ἐνεδιξιόμενος ὅτι εἶναι Σκύθης, ἀμάλιστα—εἶπε—Σκύθης εἶμαι κατὰ τὸ γένος, οὐχὶ ὅμως καὶ κατὰ τοὺς τρόπους.»

—Εἰς 500,000 ἀναβιβάζεται ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπισκεφθέντων τὸ κατὰστημα τῆς Παρισίνης ἐκθέσεως κατὰ τὴν δευτέραν τῆς ἐγκαινιάσεως ἡμέραν. Ἀπὸ τῆς 11ης ὥρας π. μ. ἕως τῆς 1ης μ. μ., ἐν διαστήματι τοῦτέστι δύο ὥρῶν, ἐθεβαῖσθη ἐπισήμως ἡ εἰς τὸ παλάτιον τῆς ἐκθέσεως ἀφιξίς 19, 088 ἀμαξῶν, ἐκτὸς τῶν λεωφορέων, τῶν ἵπποσιδηροδρόμων, καὶ τοῦ πλήθους τῶν ἄλλων προχειρῶν ὀχημάτων, ἅτινα ἡ ἀνάγκη καὶ τὸ κατεπεῖρον τῶν περιστάσεων ὑπηγόρευσαν.

—Ὁ πρῶν Πάπας ἦτον εἰς ἓκ τῶν πλουσιωτάτων ἀνδρῶν τοῦ κόσμου. Τὸ ὄλον τῆς περιουσίας του ἀνέβαινεν εἰς περίπου 23,000,000 λιρῶν ἥτοι 790 ἑκατομμύρια Φράγκων! τὰ ὅποια εἶναι κατατεθειμένα, εἰς χεῖρας τῶν πρώτων τραπεζιτῶν τοῦ κόσμου ἐν Παρισίοις. Ἄξιός διαδόχος τῶν Ἀποστόλων.

—Πανεπιστήμιον τῆς Καλιφορνίας.—Τὸ Πανεπιστήμιον τοῦτο ἔχει 314 φοιτητάς, ἐκ τῶν ὁποίων 40 εἶναι νεάνιδες.

—Μέγας τις βότρυς τριῶν ποδῶν τὸ μήκος, ἔξ δὲ τὴν περιφέρειαν, ἐξετέθη πρὸ ὀλίγου ἐν Καλιφορνίᾳ, ἦτο δὲ καρπὸς τῆς ὑπερμεγέθους ἐν Ἁγία Βαρβάρα ἀμπέλου, ἥτις εἶναι 16 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν καὶ παράγει κατ' ἔτος 10,000—12,000 λίτρας σταφυλῶν.

(Ἐκ τοῦ Ἀστέρου τῆς Ἀνατολῆς.)

ΑΙΝΙΓΜΑ

Σῶμα δὲν ἔχω νὰ φιλαφῶμαι
Δὲν εἶμαι πλάσμα, οὔτε θεῶμαι·
Δὲν εἶμαι πνεῦμα οὔτε οὐσία,
Ὅτε' ἀνθρωπίνῃ τις κἄν σοφία.
Κι' ὅμως τὰ πάντ' ἐγὼ κατορθῶνω,
Τὰ πάντ' ὡς θέλω ἐγὼ μορφῶνω,
Ὅπῃ τὰν θέλω σὲ πλησιάζω
Καὶ κατὰ πάντα σ' ἐξουσιάζω.
Ἐχω τὴν δόναμιν γὰρ πλουτίζω,
Ἄλλὰ προσέτι καὶ νὰ πτωχίζω
Νὰ ἀνοψῶνω, νὰ ταπεινῶνω·
Νὰ ἔργενίζω, νὰ μεγαλῶνω.
Ἐὰν δὲ, φίλε, τώρα θελήσης
Τὶ πράγμα εἶμαι νὰ ἐννοήσης,
Νὰ προσπαθήσης· τρεῖς ταυτοσήμες
Λέξεις νὰ εἴρῃς καὶ συνωνύμους,
Καὶ τότε ταῦτα θὰ ἐννοήσης,
Ὅτι εἶναι φροῦδα δὲν εἶ ἀπορήσης.

I. A.

Ἐξισοῖς τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ αἰνίγματος

82

$$x = \text{ωροφυλακῆ} = 800 \mid 1400$$

$$ω = (\text{σο}) = 600 \mid 1400$$

Τὸ εἶδος, μόνος ὁ ἐξ Ἀλεξανδρείας Ἰωάννης Σ. Γαλαγός.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποῖος φαλμὸς ἐκφράζει τὴν μετάνοιαν τοῦ Δαβὶδ διὰ τὸ κατὰ τοῦ Ὁυρία ἁμαρτήμα του;
2. Ποῖος τῶν προφητῶν τὸν ἐπέπληξε διὰ τοῦτο;
3. Ποῖα ἦσαν τὰ ἐπακόλουθα τῆς ἁμαρτίας ἐκείνης;

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

«Ἄσπ' ἡρ τῆς Ἀνατολῆς», ἐφημερίς οἰκογενειακῆ, διατρέχουσα τὸ 21ον ἔτος τῆς ἡλικίας, εἶναι ἡ πρεσβυτάτη ὄλων τῶν ὑπαρχουσῶν ἑλληνικῶν ἐφημερίδων, πλην τῆς Σμυρναίας «Ἀμφαθείας» καὶ ἡ μόνη τοῦ εἶδους τῆς εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Περιέχει ὕλην ποικίλην, ἀρμύζουσαν διὰ γονεῖς καὶ τέκνα, ἡλικιωμένους καὶ παιδιά, ἄνδρας καὶ γυναῖκας. Ἐκδίδεται δὲ ἀπὸς τῆς ἑβδομάδος εἰς διπλοῦν φύλλον καὶ εἶναι ἡ εὐθηγοτάτη ὄλων τῶν ὑπαρχουσῶν ἐφημερίδων. Τιμὴ ἔτησις προπληρωτέα διὰ τὴν Ἑλλάδα ἔξ δραχμαί, διὰ τὸ ἔξωτερικὸν δέκα.

Συνιστῶμεν αὐτὴν εἰς τὰς οἰκογενεῖας, αἵτινες λαμβάνουσι τὴν Ἐφ. τῶν Παίδων ὅπως δὲ παράγωμεν εὐκαιρίαν εἰς τοὺς γονεῖς καὶ ἄλλους νὰ δοκιμάσωσιν αὐτὴν, δεχόμεθα καὶ τριμηνιαίαν συνδρομὴν 1 1/2 δραχμ.

Ὅστις ἤθελε κάμει 20 συνδρομητάς εἰς τὴν Ἐφ. τῶν Παίδων καὶ ἀποστείλει τὰς συνδρομὰς εἰς τὴν διεύθυνσιν λαμβάνει τὸν Ἀστὲρα δωρεάν ἐπὶ ἓν ἔτος.

—Ἐἢ Ἐπὶ Κάλῃ,» διήγημα τερπνὸν καὶ διδακτικόν, δημοσιευθὲν διὰ τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων, πωλεῖται ἐν ὀσφ' Ἐφ. μὸς ἀρ. 79. εἰς φυλλάδιον μὲ 11 ὥραιας εἰκόνας ἀντὶ 1 δραχμ. συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ταχυδρομικῶν,